

Veckokronika från Sverige

Specialt meddelat denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrå i Stockholm.

John Forsell och Caruso, hvem af de båda skall bli Eders favorit? — Platsen som sångarförare vid Allmänna Sängens i Uppsala ledig — Tuberkulosekongress i Stockholm — En svensk-amerikansk författare som varit på besök i Sverige.

Med den kännedom jag har i behåll af Amerikas stora sympatier för den världsbörande sångaren Caruso, lägger jag villigt i dagen min samkänsla i eder glädje öfver att han nu är återställd, åter kan börja sjunga och att New Yorkarna återfått honom. Men när nu den store mannen sin vana trogen börjar fransjunga eder de många pengarna, hur går det då med vår käre lille, rare John Forsell? Tror John! Att han skulle råka ut för en sådan otur, eller kanske ingen öfver alls utan tvärt om. Att ställas på samma nivå som den mest gouterade och bortskämdaste i facket och trots detta, såsom vi här hemma hoppas och önska, ja, är öfverlyggt — komma att ta priset, det måtte väl vara den största tänkbara tur. Om nu bara amerikanerna ville fästa sig icke endast vid hans präktiga och väl tränade röstresurser utan även vid hans dramatiska framställningsförmåga, så måste Forsell afgå med seger. Ty hvem om icke vår John förmår tjusa och hänföra med sitt sällt och sin sång. Och den personliga magnetismen i sitt uppträdande. Derom vittnar Londonpressens enhälliga omdöme, och Forsell kan hvad han vill. Han har all tid velat vara den förnämsta — nå då blir han det nog också.

Nu vill också den Allmänna Sängens i Uppsala ha sina ordinarie sångare. Men hvem de vilja ha, det vet ingen. Man bara anar. Kanske vet man det inte själf inom den vidtomfattade sångarkretsen. Platsen är emellertid anslagen ledig. Att det är en ansvarsfull plats, derom är ingen fråga. Uppsala-sängens har ett namn att häfda i den svenska musikens annaler, och den har fört till seger af skickliga och omtyckta ledare, hvars namn, såsom en Arpi, en Hedenblad, alltid skall minnas med tacksamhet. Vi ha nog många goda, solida, musikaliska förmågor här hemma, det är ett obestridligt faktum, men här gäller något mer och ganska viktigt derjemte. Den man, som skall bekläda denna framstående post, skall kunna samla, koncentrera, intressera, lifva och elektrisera genom kraften af ömsidesig självställe och ungdomlig själslighet. Man säger, att platsen blifvit anslagen att sökas senast den 4 Augusti kl. 12 på dagen. Det är att antaga att beaktningen tillsammans med de öfriga sysslor som kunna med den samma förenas, kan bereda sin innehavare en afsevärd gynnsam ekonomisk ställning och inkomsten af dessa förenade sysslor uppgå till i medeltal 7,000 kr. Årligen. Kärt voro om Uppsala universitet efter dr. Hedenblad finge en director musici och en sångledare, som icke allena vore platsen vuxen i teoretiskt afseende, men äfven kände sig varmt och helt kallad dertill.

Förutom pågående utställning ha vi, då detta bref träffat er, haft en storstad tuberkulosekongress i Stockholm, och de för saken intresserade, ha åter haft tillfälle göra bekantskap med flera af kontinentens främsta män, deribland den franska statsmannen Leon Bourgeois, som varit icke allena stats-, utrikes-, justitie-, undervisningsminister, deputerade kammaransespresident prefekt. Han har äfven varit franska republikens ambassadör och delegerad vid fredskongressen i Haag och skapat sig ett aktadt namn, som en o-uttröttlig kämpa för mellanfolklig fred och rätt. Det är denne man som presiderat vid tuberkulosekongressen i Stockholm. Huru vidt han verkar för denna viktiga fråga, boppar jag ni ej väntar att jag skall redogöra för, men ett kan jag tala om, och det är att presidenten Bourgeois anskattat vårt land mycket högt.

Han framhåller särskildt den stora nytta, som ett mindre land som Sverige, bör kunna draga af en lycklig utveckling af det jättearbete, hvartil början tagits i Haag. Dock menar presidenten med "ett mindre land som Sverige" endast i befolkningshänseende, "ty i intellektuellt afseende är Sverige en stormakt". Don't you see!

Af konungahusets medlemmar intresserade sig konungen och drottningen, prins Carl och prinsessan Ingeborg genom att närvara vid förhandlingarna. Generalsekreteraren Pannwitz från Berlin låter oss veta att tuberkulosen är vår tids hvardagsfenomen, en social sjukdom, att den trycker sin stämpel på "vår tid" ty den är af alla sjukdomar den mest utbredda, den varar längst i enskilda fall och sträcker sig genom fem generationer. Derför bör det nuvarande släktet få sina ögon öppnade för denna fara och icke allena folket utan myndigheterna, lärare och föreningar uppfostas för dess bekämpande. Så ha vi äfven fått veta att i länder, hvilka systematiskt arbetat mot tuberkulosen utbredning, såsom Tyskland, Sverige, Danmark, Norge och England, har redan en märkbar tillbakagång i sjukdomens gjort sig förmärbar. Äfven ha vi fått klart för oss att det här erbjuder sig ett stort verksamhetsfält för våra kvinnor. Ty alla äro ense om att det är i hemmet, i bostaden, inom familjen, som tuberkulosen har sin härd. Och här råder husmoder, vetenskapsmän, män ur den allmänna förvaltningen, filantropier och storindustrin, är kvinnan, som måste värfvas och intresseras för kampen mot vår största sociala fiende, som ligger i bakåll i den närmaste omgifningen. Vi ha således, med anledning af detta kongressens enhälliga uttalande, att vänta oss internationella kvinnokongresser och kongresskvinnor och att döma af de svenska kvinnornas i flerfaldiga tidsfrågors genomfrågande, tror jag fullt och fast att de skola verka med lif och lust och på detta område kommer nog ingen nation att förneka dem hvarken rätt att tala eller handla. Och hvem vet om icke fosterlandet till tacksamhet för deras upoffringar och ansträngningar båda på det ena och andra området till slut erbjuder dem den rätt, för hvilken de nu så energiskt kämpa med hänsyn till rösträttsfrågan.

På tal om kvinnor, så har i dagarna fru Vilma Swanston-Howard lemnat Sverige. Jag sammanträffade i Falun med denna älskvarda, litterära dam, vid hennes besök hos Senia Lagerlöf. Hon föreföll mycket nöjd med sin vistelse här och har nu rest till England på återresa till Amerika. Det är i sanning hedrande att nedlaga så mycken kraft och energi på att bekantgöra vår bästa litteratur för Amerika. Strindberg erbjuder otvivelaktigt stora svårigheter att få introducerad, han är så allt igenom svensk, men vi ha ju sett att det svenska och det amerikanska elementet rätt godt kunna förenas i det sociala lifvet — så hon borde ha goda förhoppningar att en gång lyckas på det litterära området.

A. L.—r.
Stockholm den 17 Juli 1909.

Den frivillige medarbetaren siter i i redaktionslokaler och uppfångas af en af springpojkarne.

— Det är så, säger den besökande, att jag har med mig ett poem, som jag tänkte erbjuda redaktör för tidningens räkning. Det är första gången jag gör det, och jag har inte någon erinring af hur man brukar bära sig åt. Springpojken ger honom en snabb blick, plirade med ögonen och svarade raskt:

— Dom brukar lemna i sina verser den ena dan och komma tillbaka och hemta dom den andra.

MIKES HUSBONDE.

Af Robert Russel.

Gossen låg och fantiserade i ett svagt medvetande om det nya i sin nuvarande ställning. När han öppnade ögonen. Han såg på väggarna och så småningom blef sig själf igen, kände han sitt hufvud hvilat mot en smal och mjuk kudde, och något egendomliga och främmande tyckte han också de lakan vara, som han låg i.

Shutligen slog han upp sina blå ögon och såg ett litet rum med en hel mängd små vita singlar, lika som hans, i rader längs rummet. Han såg till en början ganska förvånad ut, men när han plössligen kände en stark smärta i sitt venstra ben, utlöstes han.

— Ett sjukhus, 1904 det från hans läppar.

— Ja, min lille gosse, ett sjukhus. Mike vände hastigt hufvudet till den unga dam, som satt vid hans säng, och han kände sig häpen, när han såg något så vackert.

— Jag kom ridande, sade hon vänligt, — och skulle just in i parken, då du kom störtande fram i kröken och — hon ryste vid tanken på hvad som hänt — just rakt in mellan hästfötterna. A, jag borde ha varit försiktigare!

— Nej, min fröken. Ni har ingen skuld i det här, det är mitt fel, sade Mike.

— Jo, jag kan aldrig förstå mig själf det här, och jag vill besöka dig hvar dag, medan du ligger sjuk, och vi skola bli så goda vänner.

En svag misstanke att hon talade till en annan fröken, att Mike förmodade sig sig omkring, men den unga flickan blickade på honom, att det verkligen var till honom, som hon talade.

— Jag skall genast sända till läkaren, att du kommit till sans igen, fortsatte hon — och han skall sedan sända bud hem till dig.

Lille Mike slog ned sina ögon. — Jag tror nog, att han skall få svårt att hitta dit, sade gossen, — men jag måste låta husbonden veta om det, tillade han plössligen.

— Som du vill. Jag skall låta bänkta läkaren med det samma, och han skall göra hysad dig ber om honom, käre gossen min. Farväl till i morgon, och förlåt mig!

Allice Denton reste sig för att gå, men vände sig ånyo till patienten, denna underliga fråga nådde hennes öron:

— Ni eller doktorerna skulle väl icke veta något om hvem som vann i fotbollstävlingen?

— Nej, men jag skall läsa om det för dig i morgon.

De veckor, som nu följde, skulde ha varit långsamma nog, om ej fröken Denton gjort sina besök. När hon kom, hade alltid Mike väntat henne i otälig spänning under flera timmars tid. Och vidare förmodade honom alla de fäsliga historier, som en annan besökande brukade berätta honom.

Men i dag såg Mike mera än vanligt förvånad öfver denne unge man, som gick långt från honom mellan de två raderna sängar och ut genom dörren. Ty en sådan detektivhistoria, som han nu hade hört, hade han aldrig tänkt sig vara möjlig. Mikes hufvud föll tillbaka ned på kudden. Han slöt ögonen och var nära att falla i sömn, då en röst frågade:

— Bättre i dag, Mike? och fröken Denton tog hans hand.

Gossen blef genast klarvaken, men den lilla rörelse, som han gjorde, framkallade ett drag af smärta i hans ansikte.

— Ni skall inte tro, att jag tänker gråta, fröken Denton, det gör visst inte så ont!

Den unga flickan böjde sig ned öfver honom, och hennes svala händer förde med sig en sådan frid och sådan svalka åt hans heta panna.

— Det är väl ingenting särskildt, so m pågår dig, Mike? frågade hon.

— Fröken Denton, har ni inte också så här som skinner som guld i so len? Mikes ögon tändades vid tanken på hvad hans husbonden, den unge mannen, hade berättat för honom. Om den unga vackra flickan, som detektiven hade råddat — hur det allt samman passade in på fröken Denton.

— Och ögon, som likna bländande skog eller violer?

— Men, Mike! Och dagdroppar samlade sig i violens djup. — Du blir väl ej värre?

Gossen blef genast allvarig.

— Nej, visst inte! sade han öfvertygande. — Jag har tusen gånger bättre. Jag kom endast att tänka på en flicka, som någon en gång berättade mig om. Ich så, tillade han hastigt, — är jag så rädd att förlora min plats. Och i dag är det redan torsdag. Om jag ej kommer till kontoret om morgon, så mister jag platsen. Min husbonden har skänd bud om det.

— Men det är ju alldeles för gällt, Mike. Bry dig ej om det, jag skall skaffa dig en annan plats.

— A nej, fröken Denton, sade han med ett litet öfverlägset leende, — fruntimmeren förstå inte hvad det vill säga för en affärsman att börja på något nytt. Det ha fruntimmer ingen reda på!

— Så skriver jag till din husbond. Hvem är det? Du kan omöjligt börja arbeta så tidigt.

Det ser alltså ut — och så, han skakade på hufvudet — och så måste man komma ihåg, att det var under arbetet som olyckan hände mig.

— Men det är ju alldeles omöjligt. Jag skall själf gå till honom. Hvar bor han?

— Pantons Building, Wall street nr 24. När det är någonting, som

Jag vill honom, så går jag till honom half 1 på e. m. för då är han ensam och då brukar han vara lättast att tala med, sade Mike slagt.

— Ja, lille Mike. Tänk nu ej mera på saken. Adjö med dig. I morgon skall du få svar.

Hans ögon veko ej ett ögonblick från den slanka uppenbarelse, som gled ned för salen. Och hans trötta händer föll strax i lugn hvil.

Nästa dag, då hon satt vid hans säng, låg Mike och såg, hur hennes hår glänste som rent guld, och huru violerna sågo mot honom så underligt ömt.

— Allt är klart, min gosse, sade hon. — Din husbond säger, att du får bli här tills du är riktigt frisk.

— Ja, var det inte det jag visste, att han ibland har sina goda stunder!

— Men Mike, du sade ju inte, hvad han hette, men det visade sig, att jag kände honom sedan länge. Han sade, att han inte kunde förestä, att du var rädd för att mista din plats. Hvad menade du med det, min käre gosse?

— Jag vet inte, om det är något att skratta af, fröken Denton. Men jag ville så gärna göra något för honom. Han pågick alltid berättat mig en historia, när han besökte mig, och hade något med sig till mig, och hvar gång berättade han en ny historia. Jag minns ej allt hvad han sade om henne, men det var alltid samma en. Och en dag sade jag: "Det är ju alldeles som fröken Denton." "Hvad vet du om fröken Denton," sade han. Och så berättade jag för honom om att han brukade besöka mig. Han blef genast så underlig och började se ut genom fönstret. "En gång kände jag henne också, Mike," sade han. "Och inte längre nu. Oet tror jag, inte, ty om ni sett henne en gång, så tror jag, att ni ständigt vill se henne." "Det är nog så i alla fall," sade han, "ty hon vill ej se mig." Han sade ingenting mera, men han kom till mig hvarje dag, och hvarje dag berättade han om samma dam en ny historia. Och då, fröken Denton, hittade jag på osannoliken. Han hade sagt något om att jag skulle mista platsen, om jag ej kom till kontoret till lördagen. Men då jag tänkte på allt det, som han hade gjort för mig, och jag visste, huru glad han ville se er, så hittade jag på den der osannoliken för husbondens skull.

Hon tryckte en lätt kyss på hans panna, och en fin, mjuk hand strök honom om skuldran, och så hörde han henne säga och det var något i hennes stämma, som han en gång hört, hans mors — en gång för länge sedan.

— Han är min husbond också nu, lille Mike!

RINGEN.

Af C. Brachvoget.

Från amorettensslinrande sevrer lampetter dansar vaxljusens sken på attaskinrande kuddar. På tak och vägar dansa gudar och nymer. Förkyllda möbler, sliriga och snirkade som en madrigal, doft af sandel, puder och choklad. Allt är här fransyskt, franska leenden, skämt, bugningar och esprit. Här är allt okändt af det, som gör lifvet dystert, vildt och rätt. Emellan intet af det verkligt stora här i lifvet slig git rot, förefalla smärkerna oändligt värdefulla. Allt förfintat, polerat, ciselierat som ett konstverk af Cellini.

Visserligen kan man på afstånd höra vildjurets skri från förstäderna, man hör dess fjät och en gång har det visat sitt hemiska ansikte — när bastillen föll.

— Hur kan man tala om lycka i Venedig, markis, så långt från havet. Hans majestät har nyligen haft en fest, så förtrollande, att —

... alldeles ej skakade er trognaste Celadon, säger markisen med väluppfostrad förtretelse. Pesternas drottning, ömsvärmad af de kungliga prinsarna, skulle hon väl ägna den arme landsflyktige en enda tanke....?

Grefvinnan Clorinde skattar.

— Landsflykten som såndebud i Venedig torde likvisst vara ganska utårdig. Ni här en ring, som jag ej sett förut.

Hon betraktar med intresse en ring med en stor, mörk sten, gravad med mystiska tecken och omgifven af diamanter.

— Det är en ring, som man endast skänker sina fiender, en hämdens ring, som bringar mottagaren olycka.

— Ah! Hur har ni fått den?

— En arab på Rialto trugade mig att köpa den.

— Och är det verkligen sant, att den är olycksbringande?

— Om den skänkes bort, så sade araben. Han upprepade många gånger: "för en fiende, för en fiende."

— Så intressant!

Ianan markisen visste, hur det tillgick, bar Clorinde den hemlighetsfulla ringen. Hon skattade åt hans försäkrelse, höll ut handen och frågade förtjust:

— Kär den inte min hand?

Typiskt kysste han denna, sköna hand.

Clorinde hade verkligen öfvermåttiga händer, långa, smala, elfbensvita, aristokratiska händer, stolta, antydande en oböjlig vilja. Men hon endast slöt handen och skattade. Skämt och ordlekar om döden och olycka äro i dessa dagar mycket omtyckta.... en ny sensation för nerven, slappnade af dans och nöjen.

Man skattar, skattar, det är så plåsat att höra talas om blod och crolligheter, medan man själf sitter i sin salong.... alldeles säker!

Hvem vill hals öfver hufvud fly som familjerna Comé, Polignac och andra.... lämna hofvet och majestäterna Ludvig och Marie Antoinette?

— Den där följige Rousseau!

— Den gudsförmåda Voltaire...

— Förvisso ha de folkets förvilleiser på sitt samvete. Tänk er bara.... jämlikhet för alla.... min kusl och jag, och ni, mina damer och era kammarjungfrur.... Man får skatta sig lycklig, så länge man slipper koffiera dem och köra för dem....

Alla skratta. Den markisen har så lustiga infall.

Man skattar, dansar, sacker, småttar....

Markisen mumlar: Jag vill dö, do för er, Clorinde.

Men grefvinnan Clorinde hvarkar med återhållt jubel:

— Inte dö.... lev för mig. Ty jag vill lifva!

Månskråren har redan förbleknat, då de sköna slumra in till drömmar om Dafnis och Amaryllis, till dess dagen gryr till nya fröjder. Och dag fogar sig till dag, som en blomsterkedja.... till dess vildjuret spränger bouloirernas dörrar och bortför sina offer.

Septembermorgonen.

En sådan förmorgon, som endast uppgår i Paris, strålände, leende. Sol, sol, sol, hvar man ser. Som en guldfödd väder solskenet fram.

Det måste vara tungt att dö en sådan dag.

En tät människomassa fyller gatorna mellan Tempelnetoret och Guevelplatsen. Från allas ansikten lysa vid fröjd. Kvinnorna äro i öfvervågande antal och deras glädje är en grymnare än människens. Dag efter dag förmörjer sig pariserbeholden med det skådespel, som Frankrikes aristokrati på Robespierres bud måste utse.

— Sacre nom de Dieu, i dag äro vi väl sena....

Egendomliga te sig bland massorna en del unge män med fina, bleka anletsdrag under den röda jakobinermössan. De tvinga sina trötta, utgående aristokratisken, till att trycka oansenfulla händer och ropa öfverljut "medborgare!" Philippe Egalité har bildat skola!

— Se där, jag skänker den åt dig, är alla, Robespierre och hans anhängare....

Hon vill åter bestiga karran.... hon minner ej.... Massan har kastat sig öfver henne och ändrat hennes lif.

— Hvar håller det blåblodiga paketet hus?

— Hå, herrskapet har naturligtvis inte ännu hunnit göra toalet.

— Barbe de Saint-Simon, den saken få de nog hjälpa....

Man tar upp stenen från gatorna, smutsiga ord och visor flöda. Hans majestät folket är ovan att behöva vänta....

Andligen närma sig karrorna, som till scavatton föra dem, som en gång voro Frankrikes blomma. En skur af förbannelser möter dem. Några polkar springa framför karrorna och hämma löpare och ylakejer. Mängden belönar dem med gapestkratt, i hvilket några aristokrater i röda mössor skamst instämna, skyggt benådande de sig att ej möa deras blickar, som stå på karrorna.

Bleka och trasor fara grefvinnor och markisinnor sin sista färd. Öpprade lockar falla krans ungdomliga pannor och förtjusande hälsar. Hos en och annan hafva visserligen de hemiska nättarna i fångelsest gjort kammarjungfrutjänst och strött hvila i lockarna. Bakbundna.... förhånade, men hos ingen enda en skymt af fruktan eller förtviflan. De gå till döden som gäldade det en gavott i Versailles.

På den första karran står grefvinnan Clorinde. Hon har alltiätt den sällsamma risgen med den mörka stenen på sin smargrada hand, ingen har lyckats beröfva henne den. Hennes ansikte är utmårsladt, häret askgrått, men hällningen densamma som fordom. Hon ser ej massorna, hör ej de hänande tillropen. Hennes blick svärfar långt bort öfver gatans smuts och larm och hon håller de bundna händerna hårdt knäppta, för att ringen ej skall glida af det magra fingret.

— Se på den, så hon håller näsan i vädret?

— Det är som vore hon den förödmädd österriskiska själf!

Karrorna gå för fot. Löparna öfverbjuda hvarandra i bugningar och skämt.

— Har ers nåd behagat sofra i natt?

— Hitt med en löpare till. Han skall anmäla deras högheter hos La petite Louise!

Clorinde står alltiätt stel och oberörd. Då går plössligen en skaffning genom hennes kropp.... bland den skattande mängden har hon igenkännt ett fint aristokratiskt ansikte under en röd mössa.... honom, hvars ring hon ännu bär. Hennes ögon stirra på honom, och hon gör en våldsam rörelse med de bundna händerna, så att ringen blixtrar till.

— Den där har minnans hvita händer hon! Hon har naturligtvis alla där trättat dem i grädd.

— Medan våra barn skreko efter en droppe mjölk.

— Det är skada att hon så snart skall bita i gräset. Först borde hon få känna på hvad det vill säga att arbeta.

— Låt mig få arbeta. Släpp mig lös och låt mig få arbeta.

Mängden skrattar. Aha, din förödmädd aristokrat, ändtligen en smula dödsgäst.

— Låt mig få arbeta, arbeta, ropar Clorinde ång.

Folket har roligt och beslutar att

Den bästa tuggtobak fabricerad

Copenhagen Snus

varar längre och lemnar en mera behaglig smak än något annat slags tuggtobak.

Öfverlägsenheten i COPENHAGEN snus är tydlig genom det faktum, att för mera än ett hundra år har det efterhärmatas mer än alla andra snussorter tillsammans.

Om COPENHAGEN-snuset ej erhålles i butikerna i Edert grannskap, skicka en Box vid emottagandet af 10c.

National Snuff Co., Limited

900 ST. ANTOINE STREET, MONTREAL.

förlänga nöjet på en kvart, och en kort stund roa sig på Clorindes bekostnad.

Markisen närmar sig och räcker Clorinde handen för att hjälpa henne ned.

Ropa: levte republiken, och ni är fri, hvarskan han andlöst.

Hon tycks ej förstå honom, ehuru hennes ögon alltiätt stå stelt fästa på honom.

— Seså, nu är du fri, arbeta nu.

— Se här, tag ihop din strumpa, det fattas bara tån. En gumma räcker henne en smutsig stekling.

— Eller fjälla och tag ur fisken här. En karl kastar en knif till henne och skakar en kasse fisk.

— Linda barnet åt mig.

En kvinna sträcker fram ett smutsligt bytte.

Clorinde skakar de befräddade händerna och stryker upp ärmarna till armhågen. Hon skrattar förtvifadt:

— Gift akt, nu skall jag arbeta.

Den bleke mannen i Jakobinmössan tränger fram och böjer sig ned som för att ta up pågöt från markisen, medan han åter hvarskan:

— Ropa, levte republiken....!

Hon skrattar. Sedan, min vän, sedan.

Omtanke.

Kammarjungfrun: — Hvilken dräkt behagar friherrinnan i dag?

Friherrinnan: — Min allra dyrbaraste promenaddräkt. Jag skall nämligen i sällskap med ett par välgörande damer ut och bringa tröst till några af de i omklädd armod försänkta familjerna i stadens utkanten.

Kronolänsman Svanbom, känd för sin styrka, hade sitt kontor en trappe upp. En dag infann sig hos honom Svenning i Mästaröjra, full som en herre, för att prata "karaord" med befälingsmannen. Efter ett par minuter kom emellertid Svenning dansande nedför trappan och hannade beundrad öm på nedre bottan. Icke nöjd med sitt kafftrapf glef länsmannen med för trappan och lyftade ut Svenning på backen.

— Då här ska kumsarien inte göra om!

— Hotar du, din drummel?

— Nä, så jag inte te kumsarien mer, om han inte flötter kontoret te nera botten!

Clark Bros. & Co. Ltd.
143 Portage Ave. East of Main St.
Wholesale Stationers
and Pappershandlare
Winnipeg - Manitoba

Den Kgl. Porslinsfabriks

Generalagentur för Amerika.

Försäljning i alla större städer i Amerika.

Repræsenterad vid Alaska-Youkon Expositionen, Seattle, Wash.
Skrif till oss för att få uppgifvet Edert närmaste försäljningsställe

Royal Copenhagen Porcelain Co., i Hudson St., N. Y.

Free Press

Prenumerera på

Free Press

är vestra Canadas största engelska dagtidning och Winnipeg ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c pr. månad, afsonupplagan 25c pr. månad. Den är den enda engelska dagtidning i Canada som ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "SVEA, NORA, DANA", redigerad af vår landsman Albin Jones.

REDWOODS

fina ÖL och PORTER sorter rekommenderas.

Basta rekommendation af medicinska auktoriteter.

MINERAL-VATTEN

—OCH—

LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfverträffas af andra fabrikat. "GOLDEN KEY BRAND" är vårt.

E. L. Drewry, Bryggeri.

ALLTID

Öfverallt i Canada
Begrär

LEDARE
I LJUS
SEDAN 1851.

DE FULLKOMLIGASTE
TÄNDSTICKOR
NI NAGONSIN
TÄNDT!

Eddy's
Tändstickor.